

Κύριε πρόεδρε του Τ. Συμβουλίου.

Κύριε πρόεδρε του Συλλόγου.

Αιδεσιμώτατε.

Ανίψια και συγγενείς του τιμώμενου προσώπου.

Κερπινιώτισσες και Κερπινιώτες.

**Κυρίες και κύριοι, φίλοι του Συλλόγου και της
Κερπινής.**

Δεν ήμουν και δεν είμαι, ούτε ο πιο ειδικός, ούτε ο πιο κατάλληλος, για να επωμισθώ το βάρος της σημερινής ομιλίας, για έναν τόσο μεγάλο επιστήμονα, άνθρωπο και πατριώτη.

Από τον «πάγκο» των αναπληρωματικών κλήθηκα από τον πρόεδρο, σαν «αναγκαστική αλλαγή».

Γι' αυτό θα μου συγχωρήσετε εκ των προτέρων, κάθε τυχούσα έλλειψη, παράλειψη, ασάφεια, λάθος ή παρερμηνεία.

Δεν είχα ούτε τις γνώσεις, ούτε την εμπειρία, να σκιαγραφήσω το πορτρέτο ενός ανθρώπου, που σχεδόν δεν γνώρισα. Γι' αυτό προσέφυγα ταπεινά και με σεβασμό, στα όσα έχει διασώσει για τη ζωή και το έργο του, η συγγραφική πέννα του συμπατριώτη μας, δασκάλου, Μήτσιου Θεοδωρόπουλου, στο βιβλίο του με τίτλο «Θεόδωρος Μπαλούρδας: Μέγας επιστήμων – πατριώτης – άνθρωπος» (έκδοση 1972).

Για τούτο, εκτός των άλλων, θα με απαλλάξετε και από την κατηγορία της «κλοπής» πνευματικής ιδιοκτησίας.

Να λοιπόν πως ο αείμνηστος «γράφων» (όπως ήθελε να αυτοαποκαλείται), περιγράφει τη ζωή, το έργο και την πατριωτική δραστηριότητα, του Θεόδωρου Μπαλούρδα

«Στα κάτω καλύβια του χωριού, ήρθε στη ζωή στις 15 Μάρτη του 1908, ο μικρός Θεοδωράκης, μαζί με τα όψιμα αρνοκάτσικα, με τα πρώτα χελιδόνια και τα πρώτα

μηνύματα της άνοιξης, από του κούκου τη φωνή στις ράχες, μέσα στο φούντωμα του πράσινου στα χωράφια, στα χέρσα, στα γύρω δάση, στη μυροβόλα ολόγυρα φύση.

Πατέρας του ο Θανάσης Μπαλούρδας, νοικοκύρης καλός, που τον προτίμησε για γαμπρό του ο Παπαθόδωρος και τούδωσε την κόρη του Βασιλική, για να γίνει μάνα του Θόδωρου, αλλά και της Βασιλικής, του Γιώργη και του Μιχάλη.

Από μια μπουκιά παιδί, έδειξε τα ενδιαφέροντα και τις προτιμήσεις του. Δεν τον τραβούσαν τα κοπάδια, τα κουδούνια, το άρμεγμα, το τυροκομιό, οι δουλειές στα κτήματα, στο σπίτι, στ' αλώνι. Έδειχνε κάτι άλλο να σκέφτεται, να ονειροπολεί, Έβρισκε τα Κάτω Καλύβια μικρά, κι' αργότερα μικρή την Κερπινή, μικρή την Ελλάδα, μα και την Αμερική μικρή!!»

Το 1915 συμπλήρωνε ο Θοδωράκης το 7ο έτος για το σχολείο. Ο πρώτος του δάσκαλος Χαράλ. Παπαηλιού, από την Παναγίτσα (Γκιούσι) , τον δέχτηκε με καλοσύνη κι' ευχαρίστηση, γιατί κατάλαβε πώς αυτό το παιδί, με την καθαρή, σεμνή κι' έξυπνη εμφάνισή του, το πλατύ μέτωπο και το στοχαστικό βλέμμα, θα γινόταν πολύ καλός μαθητής. Τελείωσε με το καλό, την Δ' Δημοτικού (δεν είχε άλλες τάξεις τότε).και πήρε το 6 (που ήταν τότε το «άριστα»)

Το 1919 μπαίνει θριαμβευτικά και μ' έπαινο στο Ελληνικά Σχολείο Βαλτεσινίκου, κι' αποτέλεσε στα 3 χρόνια των εκεί σπουδών του, φαινόμενο επιμέλειας, ήθους και πνεύματος. Κέρδισε κι' εδώ την αγάπη κι' εκτίμηση καθηγητών, συμμαθητών κι' όλης της κοινωνίας του Βαλτεσινίκου και των γύρω χωριών, πούστελναν παιδιά στο σχολαρχείο, και πήρε το 1922 το Απολυτήριο με «Άριστα», μη υπάρχοντος μεγαλύτερου βαθμού.

Ο τότε Σχολάρχης του, Γριτσόπουλος, πολύ αυστηρός

καθηγητής, μπροστά σ' όλο το Σχολείο, του είπε επίσημα και τελετουργικά: «Τριάντα χρόνια Καθηγητής, το «Άριστα» δεν τόδωσα ποτέ. Σε σένα, Μπαλούρδα, το δίνω ευχαρίστως και πάλι σ' αδικώ»!!!.

Στο μεταξύ είχε πεθάνει ή μάνα του από το 1919. Το 1921 ο Θανάσης Μπαλούρδας (ο πατέρας του) πήρε δεύτερη γυναίκα, τη Βασιλική, που καταγόταν από την Τοπόριστα (Θεόκτιστο). Έκαναν αλλά 4 παιδιά: Αντρέα, Δημήτρη, Ντίνα και Παναγιώτα.

Με το «Άριστα» στο χέρι και μ' εφόδια πνευματικά και ηθικά πλούσια, σταθερά κι' ατράνταχτα, σωστό διαμάντι, προχώρησε παλικάρσια στο Πανεπιστήμιο το 1926.

Δεν χρειάστηκε ούτε φροντιστήρια, ούτε ιδιαίτερη μελέτη. Μπήκε με τους πρώτους στην Ιατρική Σχολή, όπως θάμπαινε σ' οποιαδήποτε άλλη σχολή.

Προτίμησε όμως την Ιατρική από καθαρά ανθρωπιστική διάθεση και σκέψη. Να φανεί όσο πιο χρήσιμος μπορούσε στον άνθρωπο, στην κοινωνία, να δώσει το παν, με όλη την καρδιά του, με όλη την ψυχή του, με όλες του τις δυνάμεις.

Δεν ήταν όμως αυτό κάτι που συνέβη έτσι μηχανικά και τυχαία.

Είχε μνηθεί στον αλτρουισμό της ιατρικής, είχε πεισθεί για την αναγκαιότητα της προσφοράς στον πάσχοντα άνθρωπο, από τους προδρόμους του γιατρούς της Κερπινής. Τον θείο του Μιχ. Παπαθεοδώρου, καθώς κι' από τον τότε περίφημο γιατρό της Κερπινής Κων. Πετρόπουλο. Είχε παραδειγματιστεί από την αγόγγυστη προσφορά των πρακτικών γιατρών της.

Δεν ήταν λίγη η προσφορά της «μαίας» και «ορθοπεδικού» γρια Κουταβούς!!, Του «κτηνιάτρου» και «ορθοπεδικού» γέρο Πλιώτα. Της γρια ψώφαινας στα

πάνω καλύβια!! Του χειρουργού «κτηνίατρου» γέρο Τζουλουχά!! Της «εναλλακτικής γιατρού» της θεια Μαργώς, που με τα βοτάνια, τις χειροποίητες αλοιφάδες τις και τα σταυρώματά της, ανακούφιζε κάθε πάσχοντα!! Του «οδοντίατρου» γέρο Καπερώνη, κι' αργότερα της κόρης του «Λέκως»!! για να τον αφήσουν ασυγκίνητο. Για να μην τον ωθήσουν να πασχίσει για να φτάσει την ιατρική σε νέα επίπεδα και μέσα. Σε νέες επιστημονικές μεθόδους και ανακαλύψεις. Να φύγει δηλαδή από τους «νάρθηκες» με πινόμαλλο και ασπράδι αυγού, της γρια Κουταβούς, και να φθάσει στα εργαστήρια και στα λείζερ, στην τηλεϊατρική και στις αναίμακτες εγχειρίσεις.

Μ' αυτό τον οίστρο και τη θέληση, πέρασε το κατώφλι της ιατρικής, και δεν άργησαν συμφοιτητές και καθηγητές του, αναγνωρίζοντας την ανωτερότητά του, να τον περιβάλλουν μ' απόλυτη συμπάθεια, αγάπη κι' εκτίμηση, αφού δεν ήταν δύσκολο να διαβλέψουν στο πρόσωπό του, έναν μαχητή της επιστήμης, έναν πρωτοπόρο και ευρηματικό επιστήμονα, έναν ανυποχώρητο στρατιώτη, στη μάχη, κατά του ανθρώπινου πόνου.

Χωρίς την παραμικρή διακοπή ή επιβράδυνση, χωρίς την επίδραση κανενός εμποδίου, πάντα πρώτος και δακτυλοδεικτούμενος, έφτασε στο τέλος των σπουδών του και το 1932, μόλις 24 ετών «παιδί», πήρε το πτυχίο του, φυσικά με «Άριστα» και δω, και ανακηρύχθηκε διδάκτορας της Ιατρικής, πάλι αριστούχος, «ειδικευτείς κι' εργασθείς» από το 1932 μέχρι το 1948 ως Παθολόγος - Καρδιολόγος στην Αθήνα.

Αμέσως επελέγη από τον τότε Καθηγητή Αλιβιεράτο, σαν Βοηθός του και Επιμελητής της Α' Παθολογικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, στο Λαϊκό Νοσοκο-

μείο, και επέδειξε επί 16 ολόκληρα χρόνια θαυμαστό ζήλο κι' αντοχή για την οργάνωση κι' επιτυχή λειτουργία του νεοσύστατου τότε Νοσοκομείου, διδάσκοντας ο ίδιος Κλινική Διαγνωστική και Κλινική Παθολογία. Σαν Επιμελητής Κλινικής είχε δικό του τμήμα ασθενών.

Ταυτόχρονα είχε σπίτι κι' ιατρείο (στον Άγιο Κωνσταντίνο Ομοιοίας).

Καταφύγιο των συγχωριανών, όχι μόνον συγγενών, είχε γίνει το σπίτι αυτό, κι' υστέρα το ίδιο συνέβη και με το σπίτι του στην οδό Ακαδημίας. Κέντρο διερχομένων. Η εξέταση, οι οδηγίες, οι συμβουλές, οι καλύτερες από κάθε άλλου γιατρού, όλα δωρεάν, μέχρι πού σ' έφερνε σ' αμηχανία, σ' απορία, για την ανεξάντλητη καλοσύνη του.

Είχε ακόμα γίνει μέλος της Ιατρικής Εταιρείας Αθηνών, και τιμήθηκε και σ' αυτήν με την θέση του Ειδικού Γραμματέα (1946).

Γνωστός ασφαλώς από την πολύχρονη σοβαρή εργασία του και τις ειδικές μελέτες, ανακοινώσεις και δημοσιεύσεις του, δεν δυσκολεύτηκε να βρει την πιο κατάλληλη με τον καιρό θέση. Οι Αμερικανοί ήξεραν να τιμούν τα ταλέντα, να τα συγκεντρώνουν από κάθε τόπο, να τα θέτουν στην υπηρεσία τους.

Προσλήφθηκε λοιπόν κι' εργάσθηκε, στις έξης περιζήτητες θέσεις:

1) Στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ της Βοστώνης Μασαχουσέτης, στην Καρδιοαγγειακή Κλινική του Γεν. Νοσοκομείου. Ερευνητής του Καρδιοαγγειακού συστήματος στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Ν. Υόρκης.

2) Ερευνητής στο Καρδιοαγγειακό Ινστιτούτο της Ιατρικής Σχολής του Νοσοκομείου Χάνεμαν της Φιλαδέλφειας.

3) Ερευνητής Καθηγητής της Φαρμακολογίας στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Τζωρτζάουν και της Οδοντιατρικής στην Ουάσιγκτον.

4) Καθηγητής ερευνητής στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Χάουαρντ στην Ουάσιγκτον, με ιδιαίτερες ειδικές έρευνες, και πρωτοπόρος σε νέο πεδίο έρευνας της Ιατρικής, της μικροκυκλοφορίας και καρδιαγγειακής Φαρμακολογίας. Πρωτοπόρος - ερευνητής του μικροκυκλοφοριακού και των λειτουργιών των τριχοειδών στα πειραματόζωα.

5) Προέβη πολλές φορές σ' ανακοινώσεις πάνω στις επιστημονικές του έρευνες, σε Διεθνή Ιατρικά Συνέδρια και δημοσίευσε παράλληλα αυτές, στα πιο έγκυρα Επιστημονικά περιοδικά του κόσμου.

6) Υπήρξε ενεργό μέλος πολλών Ιατρικών — Επιστημονικών Συλλόγων, όπως: α) Η Αμερικανική Εταιρεία της Φυσιολογίας, β) Η Αμερικανική Καρδιολογική Εταιρεία. γ) Η Καρδιολογική Εταιρεία της Νέας Υόρκης. δ) Η Ακαδημία Επιστημών της Νέας Υόρκης. ε) Η Αμερικανική Εταιρεία για την Προαγωγή της Επιστήμης.

Μιλούσε τακτικότερα, μεταδίδοντας τα Επιστημονικά του επιτεύγματα, από τη «Φωνή της Αμερικής».

8) Συνέταξε τον περίφημο φιλοσοφικό «Δωδεκάλογο του Ατόμου», τον οποίο έστειλε πρώτα στους μαθητές του Δημ. Σχολείου Κερπινής (1966) να τον εκμάθουν και να διαγωνισθούν, με βαρύτιμο έπαθλο στο νικητή, κατόπιν δε, σε συνεργασία με την Αρχιεπισκοπή Αμερικής, τον έστειλε στους μαθητές όλων των Σχολείων, ιδιαίτερα στο Γυμνάσιο Βαλτεσινίκου.

10) «Μετείχε», τιμώντας την υπερήφανη για το επίλεκτο τέκνο της «μικρή Πρωτεύουσα Κερπινή», που ήταν το Α και Ω της ζωής του, παρουσιάζοντας τις Επιστημονικές

του ανακοινώσεις σ' όλες σχεδόν τις «πρωτεύουσες» και τις χώρες του κόσμου, Μόναχο , Παρίσι, Γενεύη, Στοκχόλμη, Ιρλανδία, Αγγλία, Ρωσία (Μόσχα) 1969, Αφρική, 1971, Νότια Αμερική, Βραζιλία, Μπουένος Αϊρες, Καναδά (Μόντρεαλ, Τορόντο) , Τόκιο (1965) , Καλιφόρνια, ήταν ενδεικτικά μερικοί από τους «σταθμούς» του .

11)Τιμητικός Διευθυντής και Σύμβουλος της «Ιπποκρατείου Ιατρικής Κλινικής στο Κλήβελαντ του Όχάϊο, με Διευθυντή τον αδελφό του Μιχάλη.

12)Το 1962 ήρθε στην Ελλάδα σαν υποψήφιος καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Απέτυχε!! Ο ελληνικός Νεποτισμός και η ευνοιοκρατία της εποχής, είχαν υπερισχύσει της επιστημονικής του «επάρκειας»!!!. Γύρισε πικραμένος εκεί που αναγνωρίζουν τις αξίες, για να συνεχίσει τον αγώνα και να πέσει στις επάλξεις της Επιστήμης και της Ανθρωπιάς.

Ήταν 1η Δεκεμβρίου 1971, ημέρα Τετάρτη και ώρα, 6 μ.μ. πούκανε επιστημονική διάλεξη, σε υψηλό ακροατήριο επιστημόνων. Και εκεί που πήγαιναν όλα καλά, κάτι ξαφνικό, κάτι ύποπτο έγινε μέσα του, κι' η γελαστή όψη του σκοτείνιασε, σκυθρώπιασε. Μια καρδιά μεγάλη είχε πάψει να χτυπά!! "Ένας γίγας είχε σωριαστεί!! Ένα ψηλό βουνό είχε γκρεμιστεί!! Μια θεόρατη δρυς κειτόταν χάρω!!!

Έπεσε μαχόμενος «στα πρόσω» της Επιστήμης, αγωνιζόμενος με τα δικά της όπλα για την εξόντωση, την εξάλειψη του εχθρού - πόνου. Η ίδια αρρώστια που σε τόσους άλλους την είχε κυνηγήσει ανηλεώς, και την είχε νικήσει κατά κράτος, λες και του το «κράταγε Μανιάτικο», τον είχε εξουθενώσει. Τόξεψε το μοιραίο και ολέθριο βέλος της στην καρδιά, που είχε αγωνιστεί νυχθημερόν στα εργαστήρια, για την εξόντωσή της. Το φωτεινό παράδειγμα αυταπάρνησης κι' αυτοθυσίας! Χάριν των

άλλων! Χάριν του ανώνυμου πλήθους! Χάριν της Επιστήμης! Χάριν της υγείας, της ζωής, της ευτυχίας του λαού είχε χάσει τη μάχη!!!.

Η κηδεία του έγινε στην Κερπινή το Σάββατο, 11.12.1971, παρουσία πλήθους κόσμου. Η αλληλουχία του Α είχε φθάσει στο Ω. "Όλη η Κερπινή παρούσα, θρηνούσα, δακρύβρεχτη μα και πάρα πολλοί από τα γύρω χωριά: Μυγδαλιά, Βαλτεσινίκο, Δρακοβούνι, Θεόκτιστο. Οι μαθηταί της Κερπινής και του Γυμν. Βαλτεσινίκου, με τους δασκάλους και τους καθηγητές τους, ως τιμητική φρουρά, σε παράταξη. "Όλοι συγκινημένοι, όλοι κλαμένοι, κοπετός και θρήνος πολύς, ειλικρινής, πηγαίος.

Να πως ακριβώς τον κατευόδωσε ο Μήτσιος Θεοδωρόπουλος.

Γιατρέ μας. «Σύρε στο καλό και στην καλή την ώρα, Να βρής Παράδεισο ανοιχτό. Να βρής κεριά αναμμένα. Να βρής γονιούς και αδελφό, που θα σε περιμένουν...».

«Αναπαύσου ήσυχος, γαλήνιος, εν ειρήνη. Κοιμήσου αιώνια «ένθα αναπαύονται αι των δικαίων ψυχαί». Αγωνίστηκες πάντα τον αγώνα τον καλόν τίμια κι' ολόψυχα, χωρίς υλικό υπολογισμό. «Νυν απόκειται σοι ο της νίκης στέφανος». Ό σπόρος ο καλός πού χρόνια έσπειρες θα βρή γόνιμη γη και θα καρπίση. Οι κόπτοι, οι θυσίες, το λαμπρό σου παράδειγμα θα φρονηματίζουν εσαεί τους νέους πού πολύ αγάπησες, ».

Και πράγματι την Κερπινή ο Θόδωρος την αγάπησε πάντα πολύ, όσο κανείς. Μέχρι αδυναμίας. Μέχρι λατρείας. Όχι με λόγια. Ίσως και περισσότερο από την ιατρική. "Όπου κι' αν βρέθηκε, από μικρός ως την τελευταία του πνοή, όσο ψηλά κι' αν ανέβηκε με τις δικές του και μόνον δυνάμεις, όσο κι' αν το επι-

στημονικό βαρύ του έργο τον απασχολούσε νύχτα - μέρα, όλο και πιο πολύ, πιο έντονα και πιο έμπρακτα άφηνε να εκδηλώνεται το ενδιαφέρον του για καθετί πού ήταν για το καλό της.

Από τα πρώιμά του χρόνια όταν είχε ιδρυθεί και λειτουργήσει, λίγα χρόνια προ του πολέμου ένας Σύλλογος των εν Αθήναις Κερπινιωτών, ο Θόδωρος, σαν καλός Κερπινιώτης, σαν καλός φίλος του χωριού, σαν άνθρωπος της προσφοράς, μπήκε ευχαρίστως σ' αυτόν και μάλιστα τιμήθηκε με τη θέση του Αντιπροέδρου, την οποία κι' αυτός δεόντως τίμησε κατά το μικρό διάστημα της θητείας του σ' αυτήν.

Δεν ήταν όμως μόνο άνθρωπος της σκέψης και των οραμάτων, ήταν κι' άνθρωπος της πράξης, της δημιουργίας, της προσφοράς με ανιδιοτέλεια και προοπτική.

Τα έργα του στην Κερπινή μιλούν γι' αυτό:

α) Τα κυπαρίσια στο Νεκροταφείο, όπως τα βλέπουμε σήμερα μετά 77 ακριβώς χρόνια, είναι αυτά που με δικές του δαπάνες, φυτεύτηκαν από συγχωριανούς μας. Την ίδια επίσης εποχή φτιάχτηκαν και οι κάσες της πόρτας του Νεκροταφείου.

β) Ο ναός της Ζωοδόχου Πηγής στην περιοχή των Κάτω Καλυβιών, κοντά στη βρύση Μαυρομαντηλού, φτιάχτηκε με πρωτοβουλία του και με τη βοήθεια της Μαρίας Γκιώνη, το 1954.

γ) Ο ναός των Αγίων Θεοδώρων φτιάχτηκε το 1971 με κοινές δαπάνες του Θόδωρου και του αδελφού του Μιχάλη, σε οικόπεδο δωρισμένο από τον Γιάννη

Δημόπουλο.

δ) Οι σιδερόπορτες της Αγία Τριάδας είναι δική του προσφορά, το 1964.

ε) Ιδιαίτερη αδυναμία είχε πάντα στο σχολείο και στους μικρούς μαθητές. Δεν παρέλειπε καμία ευκαιρία για να εκδήλωσε έμπρακτα και έντονα το ενδιαφέρον του γι' αυτό κι' εκείνους. Κατά καιρούς πρόσφερε αρκετά δώρα στο σχολείο και από το σχολικό έτος 1964—65 καθιέρωσε το «Μπαλούρδειο Βραβείο» με το ποσόν των 1.500 δραχ. κάθε χρονιά, επιδιώκοντας έτσι την ευγενική και επωφελή άμιλλα στα παιδιά και βοηθώντας οικονομικά αυτά και τις οικογένειές τους.

Το 1966 συνέταξε κι' έστειλε στο σχολείο Κερπινής τον «Δωδεκάλογο του Ατόμου», να τον μάθουν απέξω κι' όσοι τα καταφέρουν να διαγωνισθούν σ' ορισμένο θέμα απ' αυτόν, με άμεσο βαρύτιμο χρηματικό έπαθλο και σπουδές μέχρι τέλους. Τον έμαθαν αρκετά παιδιά, μολονότι εκτενής και δυσνόητος, και διαγωνίστηκαν. Κανενός όμως δε βρήκε ικανοποιητική την έκθεση και περιορίστηκε ν' ανταμείψει το καθένα με 300 δραχμές.

ζ) Το Επιστέγασμα και κορωνίδα των προσφορών κι' έργων του στην Κερπινή, αποτελεί το Μπαλούρδειο Πνευματικό Κέντρο το 1964. Σε αρμονικότερη συνεργασία με τον αδελφό του Μιχάλη, και με δαπάνη μεγαλύτερη των 300.000 δραχμών, ξανάδωσε ζωή στο κτίριο του παλιού δημοτικού σχολείου «Μονάστρας», δηλαδή στο κτίριο που βρισκόμαστε σήμερα και τον τιμάμε.

ι) "Άλλα σχεδιαζόμενα έργα

Σε γράμμα του προς τον παπά, τον Πρόεδρο και το Κοινοτικό Συμβούλιο Κερπινής, την 1.8.71 από την

Αθήνα, ο Μιχάλης ανακοινώνει, εκτός από την εκκλησία των Αγίων Θεοδώρων και το Πνευματικό κέντρο,.... «Εις το προσεχές μέλλον ή Κερπινή θα είναι υπερήφανος δι' αλλά τρία έργα, τα οποία μετά του αδελφού μου Θεοδώρου, θα θέσωμεν εις έντονον ενέργειαν προς εκτέλεσιν.

- 1) Την έκκλησία των "Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.
- 2) Το Μπαλούρδειον Στάδιον Κερπινής καί,
- 3) Την οριστικήν αποπεράτωσιν καί τελειοποίησιν των δημοσίων δρόμων:

- 1) Κερπινής - Βαλτεσινίκου (σημ. δεν υπάρχει τέτοιος δρόμος, ακόμα και σήμερα παρόλο που είχε κάποτε αρχίσει) .
- 2) Κερπινής — Λάδωνος.
- 3) Κερπινής — Γλόγοβας (Δρακοβουνίου).
- 4) Κερπινής — Μυγδαλιάς (Γλανιτσιάς) ».

Για, τη βελτίωση των δρόμων έστειλε 100.000 δραχμές το 1971—72.

Πλούσιο αναντίρρητα το έργο του, και αναμφισβήτητα πλουσιότερη η θέλησή του για προσφορά και στην επιστήμη, και στο χωριό μας, και στους ανθρώπους του.

Η Κερπινή μπορεί να σεμνύνεται για την προσφορά του λαμπρού αυτού τέκνου της, στην ιατρική επιστήμη. Μπορεί όμως να καμαρώνει και για την προσφορά των συνεχιστών του έργου του, που χτες ή σήμερα διακόνησαν και διακονούν, ακολουθώντας τα βήματά του, την ιατρική. Έχει δώσει τόσα καλά στον τόπο, ώστε ο συγχωριανός μας ποιητής Νίκος Δασκαλόπουλος, και για το λόγο τούτο την τραγούδησε και την αποκάλεσε «πέρκαλη». Δεν

είναι άλλωστε και μικρό πράγμα, από ένα τόσο δα μικρό χωριό, να έχουν γεννηθεί τόσοι και τόσο εξέχοντες γιατροί.

Εκτός από τους προδρόμους του λειτουργούς της ιατρικής (επιστήμονες και εμπειρικούς), που μνημονεύσαμε, στη μακριά αλυσίδα των γιατρών της Κερπινής, θα ήταν ατόπημα να μην αναφέρουμε τον αδελφό του το Μιχάλη, και τ'άνιψια του Θεόδωρη Ματζίκο (γιο της Ντίνας) στην Αμερική, και τον Θεόδωρο Μπαλούρδα του Δημήτρη στην Ελλάδα, τον Θεόδωρο Παπαθεοδώρου, τον Παύλο Παπαθεοδώρου, το Γεώργιο Πετρόπουλο καθηγητή της γναθοχειρουργικής στην Αμερική, το Θανάση, τον Αντρέα, το Δημήτρη και το Νικόλα Κωνσταντόπουλο, το Γεώργιο Θεοδωρόπουλο, το Δημήτρη Παπαηλίου, τον Ηλία Παπαβασιλείου, τον Αριστείδη Παπαβασιλείου και το Μάκη Παπαβασιλείου, το Βασίλη Δημητρίου, το Θανάση Μπερέτσο, τη Μαίρη Πυρπυρή, το Βασίλειο Μήτση - Πυρπυρή και τους νεώτερους Παναγιώτη Θεοδωρόπουλο (γιο του Γιώργη), Ηλία Καπερώνη, Παπαβασιλείου Γεώργιο του Αριστείδη, Αθανασία Αντωναροπούλου, κι' όποιον άλλο μου διαφεύγει και ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη για την παράλειψη. Θα ήταν επίσης παράλειψη να μην αναφερθούμε και να μην εξάρουμε την προσφορά δεκάδων παιδιών και κοριτσιών της Κερπινής, που υπηρέτησαν και υπηρετούν, από δεκάδες διαφορετικά πόστα, όλες τις ιατρικές υπηρεσίες της πατρίδας μας. Συγχωρήστε με που δεν αναφέρω τα ονόματά τους. Ο κίνδυνος του λάθους είναι τόσο μεγάλος, που θα μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένα παράπονα.

Κι' ενώ στον τομέα της ιατρικής και των επιστημών γενικότερα, θα μπορούσαμε να καυχηθούμε πως καλά τα πήγαμε, και να τον διαβεβαιώσουμε, πως μπορεί

πράγματι να «αναπαύεται εν ειρήνη», στον τομέα της προσφοράς μας στο χωριό μας, πρέπει να διαπιστώσουμε υστέρηση.

Για να μην είμαστε όμως μεμψίμοιροι, ας ευχηθούμε και στον τομέα αυτό το φωτεινό του παράδειγμα, να βρει κι' άλλους μιμητές. Τα μεγάλα, τα ωραία και τ' αληθινά έργα θέλουν πρόθυμους, μεγάλους και ανεξίκακους ανθρώπους. Θέλουν προσπάθειες κοινές κι' ανυστερόβουλες. Θέλουν και λογισμό και όνειρο. Ιδού πεδίο δόξης λαμπρό για όλους μας!!!!

Ας μπορέσουμε και μεις να πούμε κάποτε ή καλλίτερα να το πουν άλλοι για μας: «Πήγα παντού, μα το χωριό μου μέσ' την καρδιά μου είχε μείνει, κι' αφού του χάρισα το βιός μου, γύρισα δω να βρω γαλήνη».

Σας ευχαριστώ

Υ.Γ Οι προσφωνήσεις είχαν ετοιμασθεί διαφορετικά. Επικεφαλίδα ήταν ο κ. Νομάρχης και ο κ. Δήμαρχος. Αναγκασθήκαμε όμως αυτήν την «επικεφαλίδα» να την «αποκεφαλίσουμε», γιατί δεν μας έκαναν την τιμή. Ο πρώτος δικαιολογημένα και ο δεύτερος δεν μάθαμε ποτέ γιατί.